

Libris.RO

Respect pentru om și pentru călătorie

GAYLE FORMAN

Fără mine

NEW YORK

1

Maribeth Klein lucra peste program, așteptând să aprobe ultimele pagini necorectate ale numărului pe decembrie, când făcu un atac de cord. Primele spasme din piept fuseseră mai degrabă ca o apăsare decât ca o durere, așa că nu se dusesese imediat cu gândul la inimă. Se gândise la o indigestie, provocată de porția de mâncare chinezească uleioasă pe care o mâncase la birou. Se gândise la anxietate, provocată de lungimea listei de sarcini pentru a doua zi. Se gândise la iritare, provocată de conversația cu soțul său, Jason, care, când îl sunase mai devreme, era în plină petrecere dansantă cu Oscar și cu Liv, deși vecinul de jos, Earl Jablonski, avea să se plângă, iar faptul că îi ținea pe gemeni treji după ora opt creștea probabilitatea ca unul dintre ei să se trezească în crucea nopții (și s-o trezească și pe ea).

Dar nu se gândise la inimă. Avea patruzeci și patru de ani. Plătea prea multe taxe și era epuizată, dar, la urma urmei, care mamă muncitoare nu era așa? Pe lângă asta, Maribeth Klein era genul de femeie care, atunci când auzea tunete, nu se gândea c-o să fulgere, darămite să mai vină și furtuna. Se gândea că lăsase cineva televizorul dat prea tare.

Așadar, când începu să aibă junghiuri la inimă, Maribeth scoase pur și simplu o cutie de Tums¹ de sub birou și le supse, dorindu-și ca ușa de la biroul lui Elizabeth să se deschidă. Dar ușa rămase închisă, în timp ce Elizabeth și Jacqueline, director de creație la

¹ Medicament sub formă de pastile împotriva indigestiei (n.tr)

Frap, se întrebau dacă să modifice sau nu coperta revistei, având în vedere apariția pe internet a casetelor porno cu tânăra și faimoasa actriță prezentă în prim-plan.

O oră mai târziu, fu luată decizia, iar ultimele exemplare ce trebuiau corectate primiră aprobarea și fură trimise spre tipar. Înainte să plece, Maribeth făcu o oprire la biroul lui Elizabeth, ca să-și ia rămas-bun, ceea ce regretă imediat. Nu doar pentru că Elizabeth, observând cât era ora, remarcă oboseala lui Maribeth și o trimise spre casă într-o mașină a firmei – gest atent care o stânjeni pe Maribeth, nu destul încât să-l refuze –, ci pentru că Elizabeth și Jacqueline erau adâncite într-o conversație despre planuri legate de cină, iar ele se opriseră din discuție exact când intrase Maribeth, ca și cum ar fi încheiat o petrecere la care ea nu fusese invitată.

Acasă, căzu într-un somn agitat, trezindu-se cu Oscar întins pe pat lângă ea și Jason deja plecat. Și, chiar dacă se simțea mai rău decât noaptea trecută – extenuată și îngreșoșată din cauza somnului prost și a mâncării chinezești, presupunea ea, și o mai dureau și maxilarul, din motive pe care nu le înțelegea, deși avea să afle că toate acestea erau semne ale unui infarct în plină desfășurare –, se ridică anevoios din pat și reuși să-i îmbrace pe Liv și pe Oscar și să meargă cele zece cvartale până la Grădinița BrightStart¹, unde făcu față tăvălugului celorlalte mame, care o priveau cu o răceală condescendentă, bănuia ea, pentru că ea se ocupa de aducerea copiilor la grădiniță doar în zilele de vineri. În restul dimineților se ocupa de asta Jason (lucru pentru care mamele de la BrightStart vedeau în el un erou absolut), pentru ca Maribeth să ajungă la birou destul de devreme încât să plece spre casă la ora patru și jumătate.

– Avem o zi de lucru scurtă, promisese Elizabeth. Zilele de vineri sunt libere.

Asta era cu doi ani în urmă, după ce Elizabeth fusese numită redactor-șef la *Frap*, o nouă (și bine finanțată) revistă despre *lifestyle*

¹ „Început bun“ (aprox.) (n.tr.)

și celebrități, și astea fuseseră „bunătățile” atrăgătoare de care se folosise ca s-o momească pe Maribeth înapoi la muncă. Astea și salariul generos, de care ea și Jason aveau nevoie ca să plătească grădinița gemenilor, care avea să înceapă în curând, și al cărei cost era, cum spunea Jason în glumă, „exorbitant la pătrat”. La acel moment, Maribeth lucra de-acasă, ca liber-profesionist, dar câștigurile sale nu se comparau cu un salariu cu normă întreagă. Cât despre slujba lui Jason la o arhivă muzicală fără profit, ei bine, taxa de școlarizare i-ar fi mâncat jumătate din câștigul anual. Exista, într-adevăr, o moștenire din partea tatălui lui Maribeth, dar, generoasă cum era, acoperea doar cheltuielile pe un an, și ce avea să se întâmple dacă nu reușeau să intre la o clasă pregătitoare din sistemul public (șansele să se întâmple asta, spunea lumea, erau mai restrânse ca la Harvard)? Chiar aveau nevoie de bani.

Adevărul era că și în cazul în care grădinița ar fi fost gratuită, așa cum se părea că era cazul în Franța, Maribeth bănuia că tot ar fi acceptat slujba, doar pentru a avea șansa de a munci, în sfârșit, cot la cot cu Elizabeth.

Ziua de lucru scurtă se dovedise a avea opt ore, chiar mult mai mult în apropierea închiderii ediției. Zilele libere de vineri se dovediseră a fi pentru ea cele mai aglomerate din săptămână. Cât despre lucrul cot la cot cu Elizabeth, nici asta nu ieșise tocmai conform așteptărilor. Nimic nu ieșise, poate cu excepția grădiniței. Aceasta era la fel de scumpă pe cât se așteptaseră.

La cerc¹, Maribeth deschise cartea pe care Liv o alesese cu atenție pentru lectura acelei zile, *Lilly's Purple Plastic Purse*², și clipi în vreme ce cuvintele dansau pe pagină. Mai devreme în dimineața aceea, după ce vomitase în toaletă, îi sugerase fiicei sale că ar putea amâna lectura până vinerea următoare, ceea ce-i provocase lui Liv o criză:

¹ În original, *circle time*, perioadă în care copiii de la o grădiniță se așază în cerc pentru o activitate comună. (n.tr.)

² *Gentuța mov din plastic a lui Lilly* (n.tr.)

– Dar tu nu vii niciodată la grădi! se tânguisse fetița. Nu poți să-ți încalci promisiunea!

Reuși să-i citească toată cartea, deși își dădu seama după încrunțătura lui Liv că interpretarea lăsa de dorit. După cerc, își luă la vedere de la gemeni, se urcă în autobuz și se îndreptă spre casă, unde, în loc să se culce, așa cum își dorea cu disperare, își verifică e-mailul. În vârful listei era un mesaj, trimis atât pe contul personal, cât și pe cel de la serviciu, din partea asistentei lui Elizabeth, Finoula, care întreba dacă Maribeth putea să editeze în treacăt articolul atașat. Următoarea la rând în căsuța mesageriei era lista de sarcini pe care și-o trimisese de la lucru în seara dinainte. Avea douăsprezece mesaje, treisprezece, cu tot cu cel pe care tocmai îl trimisese Finoula. Deși de obicei nu amâna nimic – pentru că, atunci când o făcea, listele se estindeau și mai mult –, trecu mental în revistă ziua, organizând sarcinile ce nu puteau aștepta (controlul ginecologic, întâlnirea cu contabilul, întâlnirea cu Andrea), cele care puteau aștepta (discuția la telefon cu logopedul lui Oscar, hainele de la spălătorie, mesajul de la oficiul poștal și inspecția mașinii) și cele care-i puteau fi repartizate lui Jason, pe care îl sună la serviciu.

– Bună, eu sunt, spuse ea. Crezi că te descurci tu cu cina în seara asta?

– Dacă n-ai chef să gătești, hai să comandăm ceva.

– Nu putem. Azi e cina improvizată-n familie cu gemenii¹. Noi suntem gazdele, îi reaminti ea; deși era în calendar, deși îi mai spusese despre asta, deși cinele improvizate avuseseră loc o dată la două luni mai mult de patru ani, tot îl luau prin surprindere. Și nici prea bine nu mă simt, adăugă ea.

– Păi, atunci, anuleaz-o, spuse el.

Știa c-avea să spună asta. Lui Jason îi plăcea tare mult să scape ușor.

¹ În original, *twins parenting potluck*. Se referă la o masă compusă din ce se găsește prin casă, neorganizată în prealabil. (n.tr.)

Dar singura dată când cineva anulase o cină improvizată fusese cu doi ani în urmă, chiar după uraganul Sandy. Și da, ea știa că lui Jason nu-i plăceau chestiile astea. Dar se alăturase acestui grup când gemenii aveau șase săptămâni, și era vânăta de oboseală, și se simțea incredibil de singură, stând doar cu ei, acasă. Și da, poate că unii părinți erau enervanți (ca Adrienne, cu schimbările pretențiilor alimentare pentru Clementine și Mo în funcție de te-miri-ce studiu despre nutriție citit recent în *Times*¹ – fără lactate, fără gluten, acum trecuse pe paleo²). Dar erau primii ei prieteni de la cursurile pentru părinți. Chiar dacă nu se dădea în vânt după toată lumea, îi erau camarazi de front.

– Sunt epuizată, îi spuse ea lui Jason. Și e prea târziu să mai anulez.

– Problema e că am o zi nebună, zise Jason. Trebuie să asigurăm migrația a mii de fișiere înainte să aducem la zi baza de date.

Maribeth își închipui o lume în care o zi nebună o scutea de pregătirea cinei. De fapt, o scutea de orice. I-ar fi plăcut să trăiască într-o astfel de lume.

– Nu poți să gătești și tu ceva? Te rog!

„Să nu-mi spui să comand pizza“, se gândi Maribeth, cu pieptul strângându-i-se, deși nu din cauza stresului, cum credea ea, ci din cauza sângelui care i se îngheșua prin artera coronară îngustată. „Te rog, să nu-mi spui să comand pizza.“

Jason oftă.

– Bine. O să fac pui cu măsline. Tuturor le place.

– Mulțumesc.

Era atât de recunoscătoare că era liberă, încât aproape-i dădeau lacrimile.

Îi trebuiră cincisprezece minute ca să meargă pe jos cele trei cvartale până la cafeneaua unde stabilise să se vadă cu Andrea Davis,

¹ *New York Times*, unul dintre marile cotidiene americane (n.tr.)

² Dietă bazată pe alimentele aflate la dispoziția oamenilor preistorici. (n.tr.)

fosta ei colegă de la revista *Rule*. Ar fi vrut să poată anula întâlnirea, dar Andrea, care era divorțată și avea doi copii adolescenți, rămăsese fără slujbă când revista de shopping la care lucra dăduse faliment. Ca și atunci când *Rule* dăduse faliment. Ca și atunci când atâtea și atâtea reviste la care lucrase dăduseră faliment.

– Ce noroc pe tine că ești la *Frap*, cu Elizabeth, îi spuse Andrea, la o cafea al cărei miros îi provoca greață lui Maribeth. E măcel pe piață.

Da, Maribeth știa că era măcel. Era norocoasă.

– Suntem departe de *Rule*, spuse Andrea. Ții minte după 11 septembrie, când am distrus tot numărul și l-am refăcut de la zero? Noaptea alea târzii, cum lucram cot la cot, mirosul de plastic ars din aer. Uneori, cred că alea au fost cele mai bune zile din viața mea. Nu-i demențial?

Maribeth voia să spună că uneori și ea simțea același lucru, dar își pierduse răsuflarea atât de tare, încât abia mai vorbea.

– Ești bine? întrebă Andrea.

– Nu mă simt în apele mele, recunoscui Maribeth. Nu o cunoștea chiar bine pe Andrea, deci îi era mai ușor să spună adevărul. Am simptome ciudate. Niște dureri. În piept. Cred că-i de la...

Nu reuși să termine fraza.

– De la inimă? întrebă Andrea.

Maribeth încuviință, în timp ce organul în cauză i se încleștă din nou.

– Merg la Urgențe cel puțin o dată pe an, convinsă fiind că am un atac de cord. Mă doare și brațul, tot tacâmul.

Andrea dădu din cap.

– Oricum, nu-i mare brânză. E reflux gastric. Cel puțin, așa e la mine.

– Reflux gastric?

Andrea încuviință.

– Reflux gastric. E din cauza unei chestii numite stres, poate ai auzit de așa ceva.

Desigur, stresul. Avea mai mult sens. Dar *Frap* tocmai realizase profilul unei vedete de sitcom în vârstă de 27 de ani, diagnosticată cu scleroză multiplă. „Nu poți ști niciodată sigur“, declarase actrița în articol. Apoi, cu două săptămâni în urmă, mama lui Maribeth o sunase și îi spusese că fiica de treizeci și șase de ani a prietenei ei, Ellen Berman, fusese diagnosticată cu cancer la sân în stadiul patru. Deși Maribeth nu o cunoscuse niciodată pe Ellen Berman sau pe fiica ei, îi părea extrem de rău pentru ea și se speriasse destul de tare încât să se programeze la ginecolog (și chiar trebuia să stabilească și o mamografie, nu-și mai făcuse una de când se născuseră gemenii). Pentru că actrița avea dreptate. Niciodată nu poți ști sigur.

De fapt, Maribeth nu știa în acel moment, dar țesutul inimii ei începuse să moară din lipsă de oxigen. Așa că-și continuă ziua. Îi promise Andreei că urma s-o întrebe pe Elizabeth dacă avea vreun post liber sau vreo informație, apoi luă un taxi spre biroul contabilului, să lase chitanțele de peste an, pentru ca declarațiile de venit – deja amânate din aprilie – să ajungă la termenul-limită de săptămâna următoare. Apoi, chemă un taxi și se îndreaptă spre partea nordică a orașului, spre cabinetul doctoriței Cray, pentru că, deși era amețită și nu-și dorea decât să meargă acasă și să se trântască în pat, era deja cu șase luni în urmă cu controlul ginecologic, și nu voia s-ajungă ca fiica lui Ellen Berman.

Și pentru că nu știa că epuizarea pe care-o simțea era cauzată de sângele sărac în oxigen care curgea prin ea, îi spuse asistentei doctoriței Cray că se simțea bine. Chiar în timp ce asistenta îi verifica semnele vitale, observă că tensiunea era anormal de scăzută și o întrebă dacă nu cumva este deshidratată. Poate că era. Poate că despre asta era vorba. Așa că acceptă un pahar cu apă.

Nu se gândi la inimă. Și probabil că nu s-ar fi gândit vreodată dacă doctorița Cray nu ar fi întrebat-o pe Maribeth dacă se simțea bine.

Întrebarea în sine era o formalitate. Dar doctorița Cray – care-i adusese pe lume pe Oscar și pe Liv și care o văzuse pe Maribeth trecând prin atâtea – pusese din întâmplare această întrebare chiar în timp ce îi examina sânii, chiar în timp ce mâna ei atinge ușor, chiar deasupra inimii, sânul stâng al lui Maribeth, care nu mai durea, dar era tare la atingere, ca o tobă, o senzație care amintea de burta de gravidă a lui Maribeth, care răspunse, neavând de ales:

– De fapt...

Două ore mai târziu, Maribeth începu să intre în panică.

După ce-o asigurase că probabil nu avea de ce, doctorița Cray o urcase într-o mașină care mergea spre cel mai apropiat spital de urgență și sunase ca să anunțe că Maribeth urma să sosească. „Doar să vă consulte, să știți că sunteți în siguranță“, spusese ea. La sosire, lui Maribeth i se pusese o brățară la încheietură, fusese conectată la monitoare și direcționată spre o unitate de monitorizare cardiacă, unde fusese ținută sub observare, în principal de către o echipă de medici dintre care niciunul nu părea destul de în vârstă ca să poată bea, din punct de vedere legal, darămite să practice medicina.

În mașină, pe drum spre spital, îl sunase pe Jason la serviciu și-i răspunsese căsuța vocală. Aducându-și aminte că avea să fie plecat din birou o parte din zi, îl sunase pe mobil și dăduse din nou de căsuță. Tipic pentru Jason. Ăsta făcea alergie la vorbitul la telefon. Nu se obosise să-i lase mesaj. Până la urmă, era într-o mașină de transport al pacienților, asemănătoare cu cea care-o dusesse acasă de la serviciu seara trecută. Nu părea illogic ca toată tărașenia să se termine într-o oră sau două.

În schimb, îi trimisese mesaj lui Robbie, care se angajase ca bonă când gemenii aveau un an, și Maribeth avea destul de lucru ca liber-profesionistă pentru a justifica angajarea cuiva. Pe atunci, Robbie era o studentă în ultimul an la NYU¹, creativă și

¹ New York University (n.tr.)

drăguță. Acum era absolventă, o actriță în toată regula, cu un program haotic. Așa că pe Maribeth nu o surprinsese deloc când Robbie îi răspunsese: *Nu pot! M-au sunat înapoi!!!!* cu o serie de emoticonuri ca să-și sublinieze entuziasmul. Pe urmă, adăugase un *Pare rău!!!* cu o serie de emojiuri cu mutre triste, pentru a-și transmite regretul.

Se apropia ora două și jumătate, iar gemenii aveau să iasă în curând de la grădiniță și n-avea cine să-i ia. Încercă din nou la Jason. Și dădu din nou de căsuță. De data asta, chiar n-avea rost să-i lase mesaj. N-avea cum s-ajungă la timp la BrightStart. Iar Jason avea mesaje nedeschise pe telefon de pe vremea ultimelor alegeri prezidențiale.

Sună la grădiniță. Recepționista, o tânără frumoasă ca un model, dar absolut incompetentă, care pierdea mereu formulare și cecuri, răspunse. Maribeth întrebă dac-ar fi în regulă ca Oscar și Liv să rămână puțin peste program în după-amiaza aceea.

– Îmi pare rău, nu oferim îngrijire peste program, răspunse recepționista, de parcă Maribeth ar fi fost o străină oarecare, nu un părinte care-și înscrisese copiii la acea grădiniță de mai bine de-un an.

– Știu asta, dar... sunt ocupată și nu suferă amânare.

– Politica BrightStart stipulează în mod clar că nu puteți lua copiii mai târziu de ora trei și jumătate, spuse ea, peste hârâitul telefonului.

Ăștia aveau un semnal incredibil de prost.

– Sunt conștientă de politică, dar asta e o...

Ezită. Urgență? Părea că are mai puțin de-a face cu inima și mai mult cu o colosală pierdere de timp.

– O situație inevitabilă. Nu am cum s-ajung acolo până la trei și jumătate, nici soțul meu, nici bona. Știu că educatoarele stau peste program. N-ar putea copiii să se joace, pur și simplu, într-un colț? Îmi imaginez că nu-s singurul părinte care să fi pățit așa ceva.